

»Kakšna zver?«

»Lev.«

Tonko je v šoli slišal nekaj o levih. Takoj mu je prišla v glavo grozna misel, da utegne biti ta žival sam lev.

»Kaj pa je lev?« popraša boječe Anka in se oklene bratca za rame.

»Najbolj divja zver.«

V silnem strahu sta pobegnili z groznega kraja. Žival pa je odhitela v nasprotno smer.

Vsi trije so bežali. Težko bi bilo reči, kdo je bil bolj preplašen: Anka? Tonko? Ali »lev«? Zakaj ta »lev« je bila le krotka in plaha srna.

Ko sta pribežala pod hrib, sta se ozrla nazaj. Zveri ni bilo več videti. Samo sinica se je spet oglasila v šumi. Bila je to druga od one, ki jo je poslušala Anka v hribu, zatoorej je pela tudi drugače:

»Si suh? Si suh?«

Tonku je ta glas očitajoče legel na srce.

»Si suh? Si suh?«

Brez jagod pač, a sicer ni bil Tonko ravno suh, marveč ves potan od groze in strahu.

Babica pa je Tonka lepo poučila: »Ker si imel nemirno vest, si videl tamkaj divjega leva, kjer je bila le krotka srna. Tako se godi neubogljivcem.«

Deklamovanke.

9. Pesem abstinenta.

O vinska trta, žlahtni les,
nešetokrat opevan že,
rodiš pač sladek dar nebes,
a beda v njem je in gorje.

Kot kače trte tvoje vrt
od vseh strani opletajo,
iz jagod tvojih gleda smrt,
iz njih se biči spletajo.

Oj, biči skrivni, ki sladkó
razum nam v sèn ovijajo . . .
ki v mrežo srce ujemo,
da rože v njem umirajo.

In v srcu kača se vzbudi:
Iz sebe sika ogenj, strup;
priliva ogenj ji strasti
peneči sok iz svetlih kup.

In človek, solnčni sin višav,
pogreza se v temò globin . . .
Reži demonov se drhal,
ko nove žrtve zre pogin.

Žari pa vzhod in jug, zapad,
in v ognju sever krvavi —
prihaja rod, oj čil in mlad,
da glavo vragom tem zdrobi.

Maksimov.

